

İki uzun gün, bir uzun yürüyüş...

Sömürüye ve sefalete son vermek, insanca yaşamak istiyorsak bu büyük direnişimizi asla unutmamalı, oradan öğrendiğimiz dersler ile yeni ve daha güçlü 15-16 Haziranlar için birleşmeli ve mücadele etmeliyiz. Unutmayalım ki birleşen işçileri hiçbir kuvvet yenemez!

sy 4-5

GREV

Patron medyasının duymadıklarını, görmediklerini; yani işyerlerinde yaşadıklarımızı, uğradığımız haksızlıkları, yaşadığımız deneyimleri paylaşmak, ülkede ve dünyada yaşananları birer işçi olarak kendi gözlerimizle yorumlayabilmek için çıkıyor.

Sen de bu sese sesini kat, Sesimizin duyulması için destek ol!

GREV'e yaz!

GREV'i oku!

GREV'i okut!

UNUTMA;

GREV,

**senin sesin,
senin solun...**

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

GREV

Haziran 2022

grevankara@yandex.com
facebook.com/ankaraiscimeclisi

Birleşe birleşe

KAZANACAĞIZ!

Hayat pahalılığı işyerlerinde yoğunlaşan sömürü ile atbaşı gidiyor. Bir yandan ağır çalışma koşulları, diğer yandan çekilmez hayat şartları boynumuzdaki kölelik zincirini hergün daha da fazla sıkıyor.

Biz kölece çalışmamıza rağmen elimizde avucumuzda ne varsa kaybetmeye devam ederken aç gözlü patronlar ise servetlerine servet katmaya devam ediyorlar.

Son yapılan araştırmalara göre Türkiye'de en zengin %10'luk kesim toplam gelirin %31,5'ini alırken en fakir %10'luk kesimin ise toplam gelirden aldığı pay ancak %2,3'e ulaşabiliyor.

Türkiye gelir dağılımı eşitsizliği ile dünya sıralamasında sonlarda yer alıyor. Fas, Senegal, Gabon bile Türkiye'nin önünde yer alıyor bu listede.

Hal böyle olunca AKP şefinin kestiği ahkamlara hak vermemek mümkün değil. Nasıl kıskanmasın Avrupa bizi!..

İşte dünyanın kıskandığı Türkiye gerçeği bu...

Sonuçta lafla peynir gemisi yürümüyor...

Saraylarda oturum ahkam kesmekle ülke yönetilmiyor...

Daha elimize geçmeden kestikleri vergilerle saraylarda sefa sürenlere göre hava hoş belki ama bize göre öyle değil...

Biz "ARTIK YETER" diyoruz...

Hayat pahalılığına, bitmek bilmeyen fatura soygunlarına, vergi adaletsizliğine, durmak bilmeyen sömürüye "ARTIK YETER!" diyoruz.

Öfkemizi örgütlemeye, gücümüzü birleştirmeye, bir çığ gibi dalga dalga büyüyerek baskı ve sömürü düzeninin üzerine gitmeye ihtiyacımız var.

■ İnsanca yaşam için direniyoruz!..

Ülkenin dört bir yanında onlarca işyerinde işçi kardeşlerimiz bu bitmek bilmez sömürüye karşı direniyorlar.

Pressan'da, Sinbo'da, YemekSepeti'nde, Mutlu Akü'de, Acarsoy'da ve daha adını sayamadığımız onlarca işyerinde mevzi mevzi hakkımız olanı almak için mücadele ediyoruz. Hatta bu mücadelelerin bir kısmını kazanıyoruz.

Ama yetmiyor...

Her koyun kendi bacağından asılmadığı gibi mücadelemiz de tek tek işyerlerimizde kaldığı sürece koşullarımızı düzeltmeye yetmiyor.

■ 15-16 Haziran'dan öğrenelim...

Bizim ihtiyacımız olan birleşik bir işçi hareketi... 15-16 Haziran 1970'de olduğu gibi patronlara "Kaçın, işçiler geliyor!" dedirtecek, hayatımızı iki dudağı arasında sanan zorbalara dünyayı dar edecek birleşik bir mücadeleye ihtiyacımız var.

Öfkemizi örgütlemeye, gücümüzü birleştirmeye, bir çığ gibi dalga dalga büyüyerek baskı ve sömürü düzeninin üzerine gitmeye ihtiyacımız var.

Bu güç bizde var... Bu birikim tarihimizde var...

Yeter ki inanalım! Yeter ki deneyimlerimizden öğrenmesini bilelim! Yeter ki kendimize ve sınıfımıza güvenelim!

İnsanca ücret istiyoruz!..

Bir metal işçisi yazdı...

İşyerlerinde bir araya gelmeli sorunlarımızı konuşmalı, birliklerimizi oluşturmalıyız. Dilenen değil, direnen olursak kazanabiliriz. Bugüne kadar böyle oldu, yarın da böyle olacak...

sy 2

Özel sektörde öğretmen...

Bir eğitim emekçisi yazdı...

Örgütlü olarak verdiğimiz bu meslek onuru mücadelesinde bizleri yalnız bırakmayın istiyoruz. Birlikte olursak güçlü oluruz, birlikte olursak kazanırız. Dayanışma ile...

sy 3

Hukuksuz davalara son!..

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları yazdı...

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak bu hukuksuz kapatma davası karşısında Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu Derneği'nin yanında olduğumuzu bir kez daha ilan ediyoruz.

sy 6

İnşaat işçileri direnişle kazandı!

Ankara Etlik Şehir Hastanesi inşaatında TÜRKERLER HOLDİNG ve AEMEC Mekanik'te çalışan İYİ-SEN üyesi inşaat işçileri ödenmeyen ücretleri nedeniyle 31 Mayıs günü iş bıraktılar.

Direnişe geçmeden yaptıkları tüm görüşmelerden olumsuz yanıt alan inşaat işçileri başlattıkları direnişin ardından 2 Haziran günü ödenmeyen ücretlerinin yatırılması ile direnişi kazanımla sonuçlandırdılar ve işbaşı yaptılar.

Sağlık çalışanları

'Emek bizim, söz bizim!' dedi!

Geçtiğimiz 2 yıl boyunca pandeminin yükünü en ağır şekilde taşıdıkları halde verdikleri emeğin karşılığını göremeyen, bir de üstüne AKP şefinin "Giderlerse gitsinler!" diyerek hedef tahtasına çaktığı sağlık emekçileri 29 Mayıs'ta ülkenin dört bir yanından gelerek "Emek bizim, söz bizim!" mitingini gerçekleştirdiler.

Haklı taleplerini dile getiren sağlık çalışanları AKP'nin saldırılarına da birlikleini güçlendirerek yanıt verdiler.

Mimarlar Odası'nda Adalet Nöbeti sürüyor...

AKP'nin Gezi Direnişi'ne yönelik tahammülsüz saldırganlığının ve bu saldırganlığın sonucu olarak yaşanan tutuklamaların ardından Mimarlar Odası Ankara Şubesi Adalet Nöbeti başladı.

Haksız, hukuksuz tutuklamalara karşı tutuklanan üyelerini ve Gezi Direnişi'ni savunan Mimarlar Odası şube binasında gerçekleştirdiği etkinliklerle nöbete devam ediyor.

Ankara İşçi Meclisi de 20 Mayıs'ta dayanışma ruhuyla nöbetteki yerini aldı, baskı ve zorbalığın mücadele ile son bulacağını söyledi.

İnsanca ücret istiyoruz!

Bir metal işçisi

2022'ye girerken büyük bir şatafatla Sarayda yapılan basın toplantısı ile asgari ücrete son 50 yılın "en büyük zammı" müjdesi ile verilen 4250 TL milyonlarca işçinin daha cebine girmeden yüksek enflasyonla pul olmuştu. O günden beridir de asgari ücrete ek zam tartışması aldı başını gidiyor. Ancak bu ücretle ailesini geçindirmek zorunda kalan milyonlarca işçiye o zaman sormayanlar şimdi de sormuyor "Sen ne kadar ücretle geçinebilirsin" diye...

Sadece laf üreten, icraatta bir hiç olan TÜRK İŞ Mayıs ayı için açlık sınırını 6017 TL olarak belirledi. Yani 4 kişilik bir aile sadece yeterli beslenme için harcaması gereken tutar asgari ücretin 1767 TL fazlası. Bunun içine diğer temel ihtiyaçlar dahil değil. Onları eklediğimizde asgari tutar 19 binleri buluyor. Bu ülkede kaç ailenin evine bu kadar ücret giriyor. Türkiye'de şu anda çalışanların yarısından fazlasının aldığı ücret asgari ücret düzeyinde, diğerlerinin çoğunluğu da zaten bunun bir tık üstünde alıyor.

İşte böyle bir tabloda her gün basına AKP iktidarı temsilcileri bir yandan, burjuvazinin temsilcileri bir yandan, sözde temsilcilerimiz sendika bürokratları bir yandan açıklamalar yapıyorlar. Sarayın temsilcilerinin bazıları işçimize hakettikleri refah düzeyini Temmuz'da sağlayacağız derken, bazıları böyle bir gündem önümüzde yok diyor. Sendika bürokratları ek zam yapılsın diye kuru söylemler ile günü geçiriyor. Aslında milyonlarca işçi ve emekçiyle dalga geçiliyor. Nasıl olsa rahatsızlık var ama işçiler hareketsiz, örgütsüz, dağınık...

Herkes kendi koltuğunu korumak için biz işçilerin yanındaymış gibi konuşuyor ama iş icraata gelince gerçek safları ortaya çıkıyor.

Bizler kendi sorunlarımıza duyarsız davrandıkça, kendi gücümüzün farkına varmadıkça bu asalak takımının iki dudağından çıkacak "müjdeleri" bekler dururuz. Bugüne kadar bir hak kazanılmışsa bu hiçbir zaman lütf olarak verilmedi biz işçilere. Biz haklarımızı örgütlenerek, mücadele ederek, fabrikada üretimden gelen gücümüzü kullanarak kazandık. Sene başında iş durdurarak, eylemler yaparak, birlikte davranarak kazanan işçi kardeşlerimizin tutumları bugün de yapmamız gerekeni gösteriyor. Bekleyen olmaktan çıkmalı, harekete geçmeliyiz. İşyerlerinde bir araya gelmeli sorunlarımızı konuşmalı, birliklerimizi oluşturmalıyız. Dilenen değil, direnen olursak kazanabiliriz. Bugüne kadar böyle oldu, yarın da böyle olacak...

Bedeni küçük ruhu kocaman...

Bir genç işçi

İqbal, 1982 yılında Pakistan'ın dışındaki küçük bir köy olan Muridke'de doğdu. Abisinin evlenme zamanı geldiğinde gerekli olan 600 rupiyi bulabilmek için annesi 4 yaşındaki İqbal'ı bir halı fabrikasında çalışmaya gönderdi. Daha doğrusu halı fabrikasının sahibi Huseyin Arshad'dan 600 rupi (12 dolar) alıp İqbal'ı Arshad'a sattı.

Çevresinde kendisi gibi konuşmaya bile korkan 30 çocukla bir tutsak olarak 6 sene yaşadı. Çocukların hemen hepsine sadece hayatta kalmalarına yetecek kadar su ve yemek veriliyordu, tabii bunun da bir sebebi var: Onları mümkün olduğu sürece küçük tutabilmek... Çünkü en pahalı halıları ancak o küçük parmaklar dokuyabiliyordu.

Kötü beslenme şartları ve ikibüklüm saatlerce oturmanın sonunda İqbal bir türlü gelişemedi. 10 yaşındayken hala 5 yaşında bir çocuğun kilosuna ve boyuna sahipti.

6 yıl boyunca tutsak bir halde yaşam mücadelesi veren İqbal bir gün kasabada Bonded Labor Liberation Front (BLLF) adlı aktivist bir grubun toplantısı olduğunu duydu. Diğer çocukların da yardımıyla ve onlara geri döneceğine dair söz vererek BLLF'in toplantısına gitmek üzere yeraltındaki köhne fabrikadan kaçtı. Orada 10 yaşındaki İqbal Pakistan devleti tarafından peshgi'nin (bir çeşit tefecilik borcu) yasadışı ilan edildiğini öğrendi.

İqbal, kalabalıklardan korkmadan yüzlerce kişinin önünde güçlü konuşmalar yapabilen küçücük bir hatipti. İsviçre ve Amerika'da bir çok okulda konuşma yapan İqbal farkında olmadan başka çocukların da hayatını değiştiriyordu.

Pakistan'ın önemli ekonomik güçlerinden biri olan hatta seçim sonuçlarını bile etkileyebilen halı mafyası küçücük İqbal'den korkar olmuştu. O da bunun farkındaydı. "Şimdi işler değişti. Eskiden ben patronlarımdan korkuyordum. Şimdi onlar benden korkuyor." diye gülüyordu. "Başladığım işi bitireceğim!" diyerek 1995'te tekrar Pakistan'a döndü.

16 Nisan günü ailesini ziyarete gittiği köyünde kuzenleriyle bisikletle gezerken üzerine ateş açılarak öldürüldü.

12 yaşındayken 6 yaşında bir çocuğun bedenine sahip küçücük İqbal dünyada çocuk işçiliğine karşı mücadelenin sembol ismi oldu.

Özel Sektörde Öğretmen Olmak...

Bir eğitim emekçisi

Bugün özel sektörde ya da Fen Edebiyat Fakülteleri'nden mezun olup formasyonunu tamamlayarak öğretmen olmaya hak kazanmış 350 bin öğretmen var. Kolej, dersane, etüt merkezi, kreş, özel eğitim ve rehabilitasyon merkezleri ve MEB'e bağlı çalışan ücretli öğretmenler düşünüldüğünde böyle bir rakam karşımıza çıkıyor. Ücretli öğretmenler için MEB'e bağlı dediğime bakmayın, bu saydığım kurumların hepsi zaten MEB'e bağlı. Yani bakanlık yaşanan durumun gayet farkında.

Genel yetenek-genel kültür, eğitim bilimleri, öğretmenlik alan bilgisi testleri ve mülakat gibi sınavları içeren KPSS dağıtı delememiş Ferhatlar en temel haklarından bile yoksun olarak güvencesiz bir yaşama mahkum ediliyor. Bugün özel sektörde çalışan öğretmenlerin en temel sorunu güvencesizlik, değersizlik duygusu ve özgüven zedelenmesi.

Tam zamanlı çalışma düzeni düşünüldüğünde bir özel sektör öğretmeni, izin günü hafta içine çekilmiş olarak haftanın 6 günü en az 45 saat derse girmek zorunda. Hatta bazı branşlarda 70 saate kadar çıkabiliyor. Hiçbir şekilde özel hayatınızın kalmadığı ve eğitim işiyle uğraştığınız halde kendinizi besleyebileceğiniz, geliştirebileceğiniz kültür sanat, sosyalleşme zamanı bulamadığınız bir çalışma düzeni bu.

Uzun süren çalışma saatlerinden dolayı, ertesi gün için bir ön hazırlık yapamama ve tamamladığınız derslerle ilgili öğrenciye dönüş verememe de ayrı bir sorun. Sağlıklı bir ölçme değerlendirme yapmanıza engel olan her durum, verdiğiniz eğitimin de kalitesini düşürüyor elbette.

Eğitimci olmayan ve eğitimi tamamen ticari bir alan olarak gören bazı kurum sahipleri, öğretmenlere sistematik olarak mobbing uyguluyor. İmzalatılan 9-10 aylık sözleşmelerden ötürü öğretmenler, yaz döneminde işsiz ve sigortasız kalıyor, kıdem tazminatı gibi özlük haklarından yararlanamıyor. Bakanlığın 'öğretmenlik meslek kanunu'nda özel sektör öğretmenlerinin adı dahi geçmiyor.

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası tüm bu hak gaspı, mobbing, cinsiyet ayrımı gibi sorunları yaşayan öğretmenlerin bir araya gelerek kurduğu yeni bir oluşum. En büyük amacı da bugün özel sektörde çalışan bir öğretmeni kamuda çalışan bir öğretmenle eşit şartlara getirebilmek. Eşit maaş, düzenli sigorta, kıdem tazminatı vs. Ve elbette ki öğretmenlik mesleğinin yıllar içinde kaybettiği itibarı geri kazanabilmek. Bu yüzden bugün eğitimle ilgili sorunu olduğunu düşünen herkesi özel sektör öğretmenleri ile dayanışmaya çağırıyoruz. Artık örgütlü olarak verdiğimiz bu meslek onuru mücadelesinde bizleri yalnız bırakmayın istiyoruz. Birlikte olursak güçlü oluruz, birlikte olursak kazanırız. Dayanışma ile..

Bizimkisi bir HAK hikayesi...

EYT'li bir metal işçisi

15 Mayıs'ta ülkenin dört bir yanından onbinlerce EYT'li olarak İstanbul'da mitingdeydik. Bir kez daha gasp edilen emeklilik hakkımıza sahip çıkmak, ABO ile mahkum edildiğimiz sefalet ücretlerine karşı sesimizi yükseltmek için biraradaydık.

Yıllardır yürüttüğümüz mücadele bizi görmezden gelenlere sağlam bir tokat oldu.

Kazanılmış hakkımızı gasp edenler, bununla yetinmeyen her geçen gün Aylık Bağlanma Oranı'nı düşürerek bize ölümüne çalışmaktan başka seçenek bırakmayanlar artık sesimizi duymak zorundalar.

Ve tam da bu yüzden, onlara bir kez daha haklı talebimizi görmezden gelemeyeceklerini hatırlatmak için mitingdeydik.

Artık bizi görmezden gelemeyeceklerini biliyoruz. Zaten bu yüzden de sorunun çözümü için adım atacaklarını söyleyip durmaya başladılar bugünlerde.

Ne de olsa önümüzdeki yıl seçim var ya...

Ağzımıza bir parmak bal çalarak, hatta onu yaparken bile ellerini cebimize atarak sözde bir çözüm üzerinde çalışıyorlar.

Ama biz ilk yola çıktığımızda talebimiz açık ve netti. O yüzden hiç boşuna heveslenmesinler. Ya bizim istediğimiz gibi bir düzenleme yapacaklar ya da yapacaklar. Bu işin başka şansı yok.

Onyılların emeğini, yılların mücadelesini onların seçim hesabına yem edecek değiliz. Biz hakkımız olanı istiyoruz ve alacağız.

ANKARA İŞÇİ MECLİSİ'nden 15-16 Haziran paneli

Ankara İşçi Meclisi 15-16 Haziran Direnişi'nin 52. yıldönümünde "Dipten Gelen Dalgalar" başlığı ile bir panel gerçekleştirdi.

Türkiye işçi sınıfının bugüne kadar en önemli ayağa kalkışı olan 15-16 Haziran Direnişi ile birlikte '89 Bahar Eylemleri'nin finali olan Büyük Madenci Yürüyüşü ve 2015 yılında gerçekleşen Metal Fırtına deneyimlerinin tartışıldığı panele Prof. Dr. Yüksel Akkaya, Dr. Akın Bakioglu ve MİB temsilcisi konuşmacı olarak katıldı.

Sincan İşçi Birliği'nden dayanışma pikniği...

Sincan İşçi Birliği 5 Haziran Pazar günü bir dayanışma pikniği gerçekleştirdi.

SINCAN OSB'de bulunan çeşitli fabrikalardan ve belediyelerden işçilerin katıldığı piknikte işçi sınıfının birlik ve dayanışma ruhu kendisini gösterdi.

Piknikte ayrıca Haziran ayında yitirdiğimiz işçi sınıfımızın 3 önemli ozanı için de bir anma gerçekleştirildi.

Yine Sincan İşçi Birliği'nin aylık meclis toplantısı da gün boyu süren pikniğin etkinlikleri arasında yer aldı. Hep birlikte gündem değerlendirilerek Birlik çalışmaları planlandı.

Soma Katliamı unutulmadı!

Soma Katliamı 8. yılında Ankara İşçi Meclisi ve emek-demokrasi mücadelesini paylaştığı kurumların ortak eylemi ile anıldı.

Gerçekleştirilen eylemde Soma katliamının unutulmadığı ve unutturulmayacağı hatırlatıldı.

Ayrıca Ankara İşçi Meclisi sabah saatlerinde işçi servis duraklarına Soma katliamı teşhir eden afişler ve kömür bırakarak Türkiye tarihinin bu en büyük işçi katliamının hesabını sorma çağrısını yükseltti. İşlere katliamı anan kokartlar dağıttı.

İki uzun gün, bir uzun yürüyüş:

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi

Sınıfımızın tarihi aynı zamanda mücadelemizin tarihidir. Ne zaman ki dünyada var olan zenginlikler işçinin emeği ve alinteri üzerinde yükselmeye başladı, bu zenginlikleri yaratan biz işçiler ile yarattığımız zenginliklere el koyup servetlerine servet katan patronlar arasında da mücadele başladı.

Bu mücadele dünyanın dört bir yanında olduğu gibi ülkemizde de hep var oldu.

Daha Cumhuriyet kurulmadan önce, ilk fabrikaların ortaya çıkması ile birlikte hak arama mücadelemiz de başladı. Bu mücadelede kimi zaman patronlarla tek başımıza mücadele ettik, kimi zaman çalıştığımız fabrikalarda diğer işçi kardeşlerimizle birlikte... Kimi zaman ise mücadelemiz ülkenin dört bir yanına yayıldı, bir sınıf kavgası oldu.

1970'de gerçekleşen 15-16 Haziran Direnişi ise, bugüne kadar verdiğimiz en büyük ve önemli mücadele oldu.

■ Kavel'den Paşabahçe'ye, Paşabahçe'den 15-16 Haziran'a...

1960 Anayasası'nda işçilere grev hakkı verilse de, grev hakkını düzenleyecek hiçbir düzenleme yoktu. Yani işçilerin hak arama eylemi fiili olarak engellenmekteydi.

1963 yılında İstanbul'da Kavel Kablo işçileri, bu nedenle grev hakkı için direnişe geçtiler. Kavel Kablo işçilerinin verdiği mücadele sayesinde "grev hakkı" yasal olarak tanınmak zorunda kaldı.

Kavel Kablo işçilerinin bu zaferi sayesinde ülkenin dört bir yanında işçi mücadeleleri yayılmaya başladı. Bu mücadelelerden biri de 1966 yılında Paşabahçe'de yaşandı.

Paşabahçe Grevi'ne kadar ülkemizdeki en büyük sendika Türk İş'ti. 1953 yılında kurulan Türk İş, Amerika'nın yönlendirmeleri ile kurulmuş, işçilerin hak taleplerini engellemeyi amaç edinmişti.

Paşabahçe Grevi, patronlar sınıfını zor durumda bırakınca, işbirlikçi Türk İş yönetimi grevi bastırmak istedi.

Paşabahçe işçisinin tüm kararlılığına rağmen imzaladığı protokolle grevi sona erdiren Türk İş yönetimi, ayrıca Paşabahçe işçilerinin üyesi olduğu Kristal İş ile birlikte 5 sendikayı geçici olarak Türk İş üyeliğinden ihraç etti.

İhraç edilen sendikalar 1967 yılında bir araya gelerek DİSK'i kurdular. Böylece o güne kadar birçok hak kaybı yaşayan işçiler, kendi iradeleri ile mücadele edecekleri bir sendika kurmuşlardı.

DİSK'in kuruluşu ile işçi mücadeleleri hızla yaygınlaştı, o güne kadar gasp edilen haklar telafi edildi, yeni haklar kazanıldı.

Bu başarılar sayesinde, sendikasız işyerlerinden ve Türk İş'e üye işyerlerinden işçiler akın akın DİSK çatısı altında bir araya gelmeye başladılar.

Dönemin Adalet Partisi Hükümeti, işçi sınıfının güçlenen mücadelesi karşısında bir yasa tasarısı hazırladı. Hazırladıkları bu tasarıya göre bir sendikanın yetkili olabilmesi için o sektörde çalışan işçilerin 3'te birini üye yapması gerekiyordu. Türk İş Kongresi'ne katılan dönemin çalışma Bakanı Turgut Tokar, "Yeni değişiklik tasarısı ile DİSK'in çanına ot tıkanacaktır!" diyor, gerçek amaçlarını ve Türk İş yönetimi ile yaptıkları kirli işbirliğini açıkça ifade ediyordu. 15-16 Haziran direnişi bu duruma karşı işçi sınıfının verdiği tepki ve direnişin adıydı.

Efsane mi? İşçi sınıfının bağına saplanan hançer mi?

Abdullah Baştürk...

Kimilerine göre Genel İş'in ve DİSK'in efsane başkanı!...

Peki kim bu efsane Abdullah Baştürk?

DİSK'in başına nasıl geçti? İşçi sınıfı için ne yaptı? Baştürk'ün DİSK'in başına geçtiği 1978 yılına kadar başkanı olduğu Genel İş Sendikası Türk İş'e bağlı bir sendika idi.

Ve Genel İş'in Türk İş'ten ayrılarak DİSK'e katılması gelişen işçi hareketine karşı dönemin başbakanı Bülent Ecevit'in DİSK Başkanı Kemal Türkler'i DİSK'i "hizaya sokması" için tehdit etmesinin ardından gündeme gelmişti.

Kemal Türkler kendisine söyleneni yap(a)mayınca Genel İş, Türk İş'ten ayrılarak DİSK'e katıldı ve sahip olduğu üye çoğunluğu ile DİSK'in başına geçti.

İşte Abdullah Baştürk böyle kirli bir oyunun parçası olarak DİSK'in başına çörelendi.

Ama dahası var... Baştürk 1960'lı yıllarda aynı zamanda CHP milletvekili idi. Ve 1965 yılında 15-16 Haziran Direnişi'ni ortaya çıkaran yasa tasarısını ilk gündeme getiren isimdi.

Yani Baştürk DİSK'in kapatılması için çalışan bir milletvekili idi. İşçi sınıfının DİSK ile birlikte güçlenen mücadelesi yasa tasarıları ile dizginlenemeyince onu içeriden parçalamak için kurulan bir oyunun piyonuydu.

Dönemin derin devlet mekanizmalarında tezgahlanan bir oyunun parçası olarak Baştürk, DİSK'in başına çörelendi ve onun ihtiyaçlarına göre davrandı. 12 Eylül'de yaşanan utanç verici teslimiyette Baştürk başrol oyuncularından biriydi.

15-16 Haziran, bu yanılla biz işçilere sahip olduğumuz gerçek gücü, ve önümüzde hangi engellerin durduğunu göstermeye devam ediyor.

Sömürüye ve sefalete son vermek, insanca yaşamak istiyorsak bu büyük direnişimizi asla unutmamalı, oradan öğrendiğimiz dersler ile yeni ve daha güçlü 15-16 Haziran'lar için birleşmeli ve mücadele etmeliyiz. Unutmayalım ki birleşen işçileri hiçbir kuvvet yenemez!

■ İki uzun gün, bir uzun yürüyüş...

AP ve Türk İş yönetiminin bu girişimlerine karşı DİSK yönetimi 17 Haziran günü bir miting kararı almıştı. Ancak fabrikalarda birleşen işçiler 11 Haziran'da tasarının yasallaşmasının ardından hızla harekete geçtiler.

15 Haziran günü İstanbul'un dört bir yanında fabrikalarda iş durdurdular ve fabrikalarından çıkarak yürüyüşe geçtiler. Gerçekleşen yürüyüşlere 168 fabrikadan 150 bine yakın işçi katıldı. 168 fabrikanın 115'i ise Türk İş'in yetkili olduğu fabrikalardı. Yani işçiler, sendika ayrımı gözetmeksizin kendi iradelerinin hiçe sayılmasına başkaldırmışlardı.

15 Haziran günü yürüyüşler olaysız bir şekilde sona ermişti. Ancak, işçilerin bu kitlesel tepkisi karşısında patronları, devleti ve işbirlikçi sendikacıları korku saldı. İstanbul'un dört bir yanında patronlar işçilerin bu gücü karşısında korkuya kapıldı, şehri terk etti.

16 Haziran günü, eylemlerin daha büyümesini önlemek için devlet harekete geçti. Farklı kollardan yürüyen işçilerin buluşmasını engellemek için köprüleri açtılar, vapur seferlerini iptal ettiler. Kurdukları barikatlarla yürüyüşlere engel olmak istediler. Kadıköy'de polis, işçilerin üzerine açtığı ateşle 3 işçiyi katletti.

Olayların bu şekilde büyümesi DİSK yöneticilerini de korkuttu. Radyodan yaptıkları çağrı ile eylemlere son verilmesini istediler. Bu arada İstanbul'da sıkıyönetim ilan edildi.

17 Haziran'da yürüyüşler olmadı ama onlarca fabrikada işçiler eylemlere devam ettiler.

Sonuç olarak işçi sınıfının bu büyük eylemi karşısında, yasa iptal edildi.

Ülkemizde 15-16 Haziran eylemi ile birlikte işçi sınıfımız ilk defa bu kadar güçlü bir şekilde varlığını hissettiriyor, patronlara ve onların çıkarlarını koruyan güçlere karşı tepkisini ortaya koyuyordu.

15-16 Haziran, bu yanılla biz işçilere sahip olduğumuz gerçek gücü, ve önümüzde hangi engellerin durduğunu göstermeye devam ediyor.

Sömürüye ve sefalete son vermek, insanca yaşamak istiyorsak bu büyük direnişimizi asla unutmamalı, oradan öğrendiğimiz dersler ile yeni ve daha güçlü 15-16 Haziranlar için birleşmeli ve mücadele etmeliyiz. Unutmayalım ki birleşen işçileri hiçbir kuvvet yenemez!

Polis kayıtlarından 15-16 Haziran

15 Haziran 1970,'de işçiler fabrikaları terk ederek yürüyüşe geçtiğinde herkes şaşkına dönmüştü. İşçi sınıfının, yani "uyuyan dev" in gücü karşısında devlet yetkilileri de çaresiz kalmışlardı. Her zaman yaptıkları gibi olayların altında bir "komünist" terpit arıyorlardı. Gerçekte yaşananları ise polislerin konuşmalarından yansıyan kayıtlar gösteriyordu.

"Direniş başlar başlamaz haberimiz olamazdı. Hayır efendim olamazdı... Müsaade buyurun, arzı malumat edeceğim... Müsaade buyurun. Şöyle olmuş efendim... Evet, Fabrika Müdürlerinden bilgi aldım, onların anlattıklarını arza alıyorum... Sabahleyin normal saatte bütün işçiler fabrikalara girmiş, kartlarını basmışlar. İş elbiselerini giymişler, saat ona kadar hiçbir fevkalade hal görülmemiş, evet, hiçbir ustabaşı ve emniyet görevlileri şüphelenmemiş. Koruma amirlerinin de ihbarı vaki olmamış. İki saat kadar sonra makineler durunca, önce arıza var, elektrikler kesilmiş hissi verilmiş; Sonra da işçiler topluca kendi dairelerinden, evet, kendi kısımlarından çıkmaya başlayınca işyeri güvenlik görevlisi Fabrika Müdürü'ne çıkmış. 'Beyefendi, işçiler işi bıraktı, hiçbir istekte bulunmadan işi bıraktılar, şimdi dışarı çıkıyorlar' demiş. Hayır, fabrikalarda hiçbir hasara sebebiyet vermemiş, hiçbir şey söylemeden evet hiçbir metalibatta bulunmamışlar, yürüyüşe geçmişler. Hayır, marş söylemiyorlar. Unuttum efendim, bazı fabrikaların ana giriş kapılarına kâğıtlara, kartonlara yazılı afiş asmışlar... Afişlere ne yazdıklarının tamamını öğrenemedik efendim. Birkaçını not ettim. Bir dakika, kâğıda bakarak arz edeyim. Birisi şöyle efendim: 'Anayasa'ya aykırı yasa çıkaranlar işçi düşmanıdır.' Evet işçi düşmanıdır yazılı. Yani milletvekilleri kastediliyor... Orasını şu anda bilemem efendim... Bir başkasını okuyayım: 'Sendika özgürlüğünü alanlara derslerini vereceğiz!' Evet, işçiler, yani kendileri ders verecekmiş efendim... Kimlere olduğu açıkça yazılı değil

efendim. Daha önemlisi var efendim: 'Kanunlar Meclis'ten geri alınıncaya kadar direneceğiz!' diyorlar, öyle yazılı efendim. Otsan işçileri, en gözü kara olanlarımış. Yürüyüşe geçtikten sonra sırasıyla Singer'i, Devlet Malzeme Ofisi işçilerini, Aksan'ı, Eas ve Türkeli'nin işçilerini de yanlarına katmışlar... İşte bunlar, Ankara asfaltından trafiği aksatanlar... Öyle efendim, henüz bir müdahalede bulunulmadı, askeriyeden de bir emir gelmedi bu hususta... Başiboş bir sürü efendim, boyuna yürüyorlar. Caddeleri boydan boya doldurmuşlar efendim..."

"Gözaltına aldığımız iki işçi bir şey yapmıyordu, 'Sendikamızı kapattırmayacağız' diye bağırıyordu. Onları nezarete attığımız... Başkomiserim, bildiğiniz gibi değil... Sekiz on bin kişi yürüyor... Bir anda karakolun içine elli altmış kişi girdi, 'Arkadaşlarımızı verin yoksa fena olur' dediler. Canımıza kıyabilirlerdi, gözleri dönmüştü. Arkadaşlarını çıkardık nezarethanedem, alıp gittiler Başkomiserim, az önce buradan uzaklaştılar da telefon edebiliyorum... İlk tartışma, işçiler Topkapı'ya doğru yürüyüşe geçerken oldu Bakomiserim... Polis arkadaşlar, onları durdurmak istemiş. 'Sendikamızı kapattırmayız' diye bağırarak iki kişiyi yakalayıp karakola getirdikten sonra, benimle tartıştılar Başkomiserim. Ne yapabiliyordum efendim, Biz dört kişiydik karakolda... Arkadaşlar tanyor bir kısmını. Sungurlar'dan var, Elektro-Metal'den var, çoğunluk Demir Döküm'den başkomiserim."

Sömürü ve baskı politikalarına karşı GEZİ ruhuyla direnelim!

Bir metal işçisi

Başta emekçiler olmak üzere kitlelerin AKP zorbalığına karşı harekete geçtiği Haziran Direnişi 9. yılını doldurdu.

Tüm küstahlığıyla, pervasızlığıyla işçi emekçi düşmanı politikalarını sürdüren, ilerici olan ne varsa ona saldıran AKP ve şefi Tayyip Erdoğan direnişin ilk günlerinde pısmış, yurt dışına kaçmıştı. Milyonların harekete geçmesinin gücünü dost ve düşman gördü o günlerde. Hareketin sınırlarının görülmesiyle yurda dönen Tayyip Erdoğan ise kendi siyasal çıkarları için halkı kutuplaştırma ve milyonların üstüne polis ordularını gönderme politikasına hız vermişti.

Aradan geçen 9 yıl Gezi Direnişi'nin haklılığını ve önemini bir kere daha ortaya koydu.

Haklılığını ortaya koydu; çünkü Gezi'den önce işçi emekçi düşmanı politikalarını özelleştirme ve çıkardığı işçi düşmanı yasalarla sürdüren AKP, Gezi'den sonra daha fazla iş cinayetiyle, işçilerin alim gücünü düşürmesiyle, patronlara sağladığı sayısız teşvikle ve pandeminin faturasını işçiye kesmesiyle sadık bir patron dostu olduğunu gösterdi. Emekçileri siyasal parti ayrımları üzerinden daha fazla böldü. Sürdüğü ırkçı mezhepçi politikalarla emekçileri ayırdı. Üstelik bunları ayakkabı kutularından milyarlarca Euro çıktığı, kendileri ve yandaşları açısından zevk ve sefa içerisinde yaşadığı ve emekçilerin her geçen gün yoksullaştığı bir evrede yaptı.

Önemini ortaya koydu; çünkü 11 yıl boyunca ciddi bir tepki yememenin de gücüyle sanki 50 yıl daha bu ülkenin padişahı benim diyen AKP'ye

emekçiler "dur bakalım" demiş oldu. Ülke Suriye bataklığına AKP'nin istediği biçimde yani çok daha ağır yıkımlar getirecek biçimde girmemiş oldu. Emekçi kitleler sandık denen şeyin güzel günler için tek çare olmadığını yaşayarak gördü. Farklı milliyetlere, mezheplere sahip ülkemizde, emekçilerin ancak ve ancak ortak mücadele içinde kardeşleşebileceği yaşanarak görüldü.

Yoksulluğun derinleştiği, yaşamımızın daha da çekilmez hale geldiği, patronların var olan krizin faturasını emekçilere daha fazla ödetmeye çalışıldığı ve tek adam rejiminin ülkeyi kaosa ve çatışmaya sürüklediği bugünlerde Gezi Direnişi bir meşaledir. Gezi; izlenmesi gereken yolun bizleri birilerinin kurtarmasıyla değil bizzat bizlerin eyleme geçmesiyle bulunacağını gösterdi.

İstedikleri kadar cezalar versinler, istedikleri kadar Gezi'ye saldırsınlar... Biz o özgürlük havasını tattık, milyonlar olursak her şeyi başarırız inancını beynimize kazıdık. Aradan geçen 9 yıl bize bunu unutturmadı, unutturamayacak...

Şimdi işçi sınıfı olarak kölece çalışma ve yaşama koşullarına karşı Gezi ruhuyla hareket etmeliyiz. Patronların ve onların örgütü olarak çalışan devletin bizi uysal bir koyun gibi gören politikalarına karşı isyan bayrağını çekmeliyiz. Böyle gelmemiş, böyle de gitmeyecek demeliyiz. Ne patronların pervasızlığına ne de onun her şey benim dediğim dediğim biçimde olacak diyen tek adam rejimine pabuç bırakmamalıyız. İnsanca yaşanacak bir düzen için tüm mücadeleciler için sınıf kavgasını harlama zamanıdır.

Hepimiz kardeşiz!

Sincan'dan bir işçi

Televizyonlarda ve sosyal medyada özel olarak öne çıkarılan kimi haberlerle toplumda sürekli olarak mülteci düşmanlığı kışkırtılıyor.

Durum öyle bir hal aldı ki artık kendi yakıcı sorunlarımızı bile konuşamıyor, her şeyin sorumluluğunu mültecilere atıyor kimi arkadaşlar.

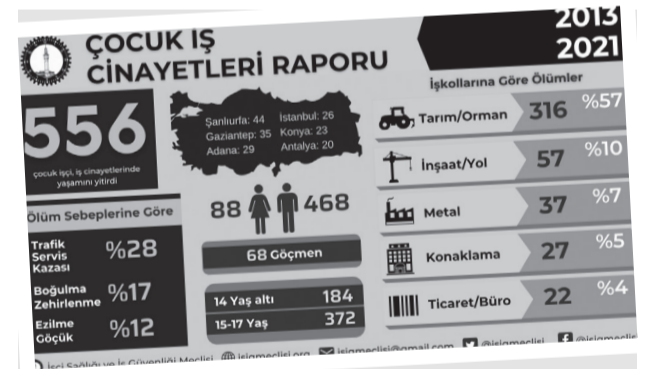
Ve nedense hiçbirimiz gerçekte neler oluyor, neden bu sorun böye kaşınıyor, ve dahası milyonlarca mülteci neler yaşıyor diye düşünmüyoruz.

Evet, servis edilen haberlerin bir kısmında yaşanan olaylar neredeyse hiçbirimizin onaylamayacağı türden. Ama ne mülteciler bu topraklara gelmeden önce her şey güllük gülistanlıktı bu ülkede, ne de gelen her mülteci potansiyel birer suçlu. Ama nedense biz dünyanın en büyük adliyesine sahip olmakla övünülen(!) bir ülkede her kötü olayın sorumluluğunu onlara atmayı tercih ediyoruz.

Oysa örneğin geçtiğimiz yıl Kazım Karabekir'de bir atölyede çıkan yangında diri diri yananlar Afgan mülteci işçilerdi. Ya da halen onurumuza yakıştıramadığımız için bizlerin çalışmadığı birçok işte asgari ücretin bile altında ücretlerle çalışanlar yine mülteci işçiler. Dahası ülkemize sığınmak zorunda kalan milyonlarca mültecinin büyük bir çoğunluğunun durumu böyle.

Ama birileri bir yandan onların emeği üzerinden servetlerine servet katarken diğer yandan toplumu düşmanlaştırmak için özel politikalarla davranıyorlar.

Şunu unutmamalıyız ki içinde yaşadığımız insanlık dışı koşulların sorumlusu mülteciler değil. Bizleri de onları da bu koşullara mahkum eden, alinterimiz ve kanımız üzerinden saraylarda sefa sürmeye devam edenlerdir bizim düşmanımız. Başkaları değil...

Çocuk işçilik yasaklansın!

İSiG Meclisi tarafından 12 Haziran Dünya Çocuk İşçiliği ile mücadele günü vesilesi ile yayınlanan rapora göre son 9 yılda en az 556, AKP'li yıllarda ise en az 811 çocuk iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi.

Çalışma Bakanlığı ve SGK'nın çocuk işçi ölümleri verilerindeki tutarsızlıklara dikkat çeken raporda dikkat çeken bir diğer ayrıntı ise çocuk işçi ölümlerinin en yoğun yaşandığı ayların yaz tatili dönemine denk gelen Temmuz, Ağustos ve Eylül ayları olması.

Tatil döneminde aile bütçesine katkıda bulunmak için çalışmak zorunda bırakılıyor çocuklarımız.

Ve bu gerçek ortadayken geçtiğimiz yıl Milli Eğitim Bakanı'nın tarlada çalışan çocukları ziyaret ederek bu durumu meşrulaştırıp pozları ise halen hafızalarımızda...

Haksız hukuksuz davalara son! KCDP yalnız değildir!

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları

Tek adam rejimi toplumun mücadele eden kesimlerine yönelik saldırılarını sürdürüyor. Diğer yandan da baskıcı-gerici politikalarına hız kesmeden devam ediyor. İşçi ve emekçilerin hayatları hayat pahalılığı, derinleşen ekonomik krizle birlikte cehenneme çevriliyor. Burjuva hukukunu dahi hiçe sayan uygulamaları bir bir hayata geçiriyor. Tek adam rejiminin saldırılarına boyun eğmeyen, sokaklara çıkan tüm kesimleri sindirilmeye çalışılıyor. Gezi Davası'nda olduğu gibi düzmece iddialarla ilerici-devrimci güçler tutsak ediliyor. Anayasal haklarını kullanıp sendikalı oldukları için işten atılan, kölece çalışma koşullarına karşı direnen işçilerin eylemleri yasaklanıyor, polis şiddeti devreye sokuluyor. Festivaller, konserler yasaklanıyor...

Bu tablonun en ağır faturasını işçi-emekçi kadınlar ödüyor. Ekonomik krizin de baskıcı-gerici politikaların da ilk hedefi işçi-emekçi ve genç kadınlar oluyor. Ortaçağ artığı zihniyetle kadınların giysileri, tercihleri sorgulanıyor. LGBTİ+'lara

yönelik nefret söylemleri, saldırılar sistematik hale getiriliyor. Diğer yandan da İstanbul Sözleşmesi örneğinde olduğu gibi kadınların kazanılmış hakları hedefe çakılıyor. Toplumsal muhalefetin en diri kesimini oluşturan kadın hareketi baskı ve zorbalıkla bastırılmaya çalışılıyor. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu Derneği'ne açılan hukuksuz kapatma davası da bu saldırı politikalarından bağımsız değildir.

KCDP'na açılan kapatma davası ile başta kadın hareketi olmak üzere mücadele eden tüm kesimlere gözdağı verilmeye çalışılmaktadır. Bizler de İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak bu hukuksuz kapatma davası karşısında Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu Derneği'nin yanında olduğumuzu bir kez daha ilan ediyoruz. Haklarımızdan, hayatlarımızdan, geleceğimizden vazgeçmiyoruz!

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu Derneği yalnız değildir!

İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme kararının iptali için açılan davalar devam ediyor!

Bir geceyarısı kararnamesi ile çıkılan İstanbul Sözleşmesi kararının iptali için Danıştay'a açılan davalar görülmeye devam ediyor.

Açılan toplam 42 davadan 15'i 7 Haziran tarihinde görüldü.

Yüzlerce kadının hazır bulunduğu duruşmada Danıştay savcısı da sözleşmeden çekilme kararının anayasa aykırı olduğu gerekçesi ile Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi'nin iptal edilmesini istedi.

Sözde anayasayı korumakla görevli cumhurbaşkanlığının avukatları ise anayasayı bile ihlal eden kararı savunmaya devam ettiler.

Mahkeme heyeti ise kararını daha sonra açıklamak üzere duruşmayı erteledi.

Danıştay'ın ise korumakla yükümlü olduğu anayasayı mı yoksa tek adam rejimini mi korumayı tercih edeceğini açıklanacak kararda hep birlikte göreceğiz.

Haklarını BİLİYOR? SUN

İş Kanunu'nda yıllık izin hakkı!

4857 sayılı İş Yasası'nın 53. Maddesine göre, işyerinde işe başladığı tarihten itibaren, deneme süresi de içinde olmak kaydıyla, en az bir yıl çalışmış olan işçilere yıllık izin verilmesi gerekmektedir.

Yıllık izne ait hususların emrediciliği nedeniyle bu haktan vazgeçilmesi mümkün değildir.

İşçilere verilecek yıllık ücretli izin süresi, hizmet süresi;

a) 1 yıldan 5 yıla kadar (beş yıl dâhil) olanlara 14 günden,

b) 5 yıldan fazla 15 yıldan az olanlara 20 günden,

c) 15 yıl (dâhil) ve daha fazla olanlara 26günden az olamaz.

Ancak 18 ve daha küçük yaştaki işçilerle, 50 ve daha yukarı yaştaki işçilere verilecek yıllık ücretli izin süresi 20 günden az olamaz.

Yıllık izin süreleri iş sözleşmeleri ve toplu iş sözleşmeleri ile artırılabilir.

Ana ilke olarak yıllık izin süresinin işveren tarafından bölünmemesi ve bu sürelerin sürekli bir şekilde kullanılabilmesi öngörülmüştür. Ancak, izin sürelerinin, tarafların anlaşması halinde bir bölümü 10 günden aşağı olmamak üzere en fazla üçe bölünebilmesi mümkündür.

İşveren, işyerinde çalışan işçilerin yıllık ücretli izinlerini gösterir izin kayıt belgesi tutmak zorundadır.

İşveren tarafından yıl içinde verilmiş olan diğer ücretli ücretsiz izinler veya dinlenme ve hastalık izinleri yıllık izinden mahsup edilemez.

Yıllık izin süresine rastlayan Ulusal bayram ve genel tatil günleri ile hafta tatili günleri izin süresinden sayılmaz.

Sorun, cevaplayalım!

İş yaşamında karşılaştığınız sorunları, haklarınız hakkında bilmek istediklerinizi sorun, uzman avukatlarımızın desteği ile cevaplayalım.

İLETİŞİM

grevankara@yandex.com
facebook.com/ankaraiscimeclisi
MAMAK İŞÇİ KÜLTÜR EVİ
Tıp Fak. Cd. 586. Sk. No: 2/A
0 (552) 534 79 14

SINCAN İŞÇİ BİRLİĞİ
Atatürk Mh. Kutsal Sk. No: 5/8
0 (552) 534 79 12

İşçi Bülteni Özel Sayı: 1650 * Fiyatı: 25 Kr * Haziran 2022 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ersin Özdemir *
Yayın Türü: Yerel, süreli, siyasi, ayda bir, Türkçe *
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. *

Osmanağa Mh. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7 Kadıköy / İstanbul *
Baskı: Özdemir Mat. Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Topkapı (Odin)
Center No: 28/245 Zeytinburnu / İstanbul Tel: (212) 577 54 92

Nazım Hikmet

Orhan Kemal

Ahmet Arif

Haziran'da ölmek zor...

Nazım Hikmet, Ahmet Arif ve Orhan Kemal... Bu üç önemli yazar ve şair bizleri, yaşamımızı satırlara, dizelere taşıdılar. Sadece çektiğimiz çileler değil, gelecek umutlarımız da onların yazdıkları ile yeşerdi.

Ölüm biz insanlar için hep zor kabullenilen birşey olmuştur. Hele ki ölen bizden, içimizden birisi ise onu unutmak daha zorlaşır.

Eğer ölen kişi geride kendisine ve topluma ait eserler bırakmışsa zaten o kişi artık unutulmamak üzere bu dünyadan ayrılmıştır.

Haziran ayında işçi sınıfı 3 yiğit şair ve yazarını kaybetti. İşçilere sadece çalışmak için yaşamayı reva gören bu düzene inat, Nazım Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmet Arif hem çalıştılar hem de işçi sınıfına dair eserlerini topluma sundular. Bu nedenle ölümsüzler kervanına katıldılar.

Bu 3 önemli insan ölümsüzler kervanına katıldılar, çünkü biz işçiler onları hala okurken kendimizden birşeyler buluyoruz. Çünkü, Orhan Kemal'in romanlarında, Ahmet Arif ve Nazım Hikmet'in dizelerinde anlatılanlar hep bizim hikayelerimiz, bizim yaşadıklarımızdır.

Orhan Kemal yaşamını emeğiyle kazanan yazarlarımızdan birisidir. 15 Eylül 1914'te Adana'nın Ceyhan ilçesinde başlayan yaşamı sürgünlerle devam eder. 1932 yılında tekrar Adana Ceyhan'a dönen Orhan Kemal burada sebze nakliyatçılığı, dokuma işçiliği gibi işlerde çalışır.

İşçi sınıfının mücadelesine dair düşüncelerinden kaynaklı tutuklanan Orhan Kemal, o dönem yazarların birçoğunun kaldığı cezaevlerinden birisinde Nazım Hikmet'le karşılaşır ve ondan öğrendikleri ile yaşamına artık bir yazar olarak devam eder. Orhan Kemal, 2 Haziran 1970'te hayata gözlerini yumana kadar yapıtlarında hep biz işçilerin hayatlarından kesitler sunmuştur.

Ahmet Arif'in 21 Nisan 1927 yılında Diyarbakır'da başlayan yaşamı, adeta şiir yazarak başlamıştır. Daha ortaokuldayken ilk şiirlerini yazmaya başlayan Ahmet Arif DTCF'de Felsefe Bölümü'nde okumaktadır.

Ahmet Arif de o dönemde düşünen, sorgulayan ve işçilerin, emekçilerin yaşamlarını kağıda döken diğer yazarlar gibi tutukluluklar, sürgünler yaşamıştır.

Asık yüzünün altında sıcak bir insan sevgisi taşıyan ve bunu şiirlerine yansıtan Ahmet Arif şiirlerinde daha çok Anadolu'yu ve yoksul halkı işlemiştir. Ahmet Arif'in birçok şiiri bugün birer türkü olarak dilimizde dolaşmaya devam ediyor.

Nazım Hikmet Ran ise 20 Kasım 1901'de doğmuştur. Yaşamı mücadelenin içerisinde geçen Nazım Hikmet şiirlerinde de hep işçi sınıfının kurtuluş mücadelesine yer vermiştir. Bu nedenle yetişkin yaşamının büyük çoğunluğu hapisnede veya sürgünde geçmiştir. Ancak tüm bu baskılara rağmen Nazım'ın şiirleri elliden fazla dile çevrilmiş ve artık Nazım bir dünya şairi olmuştur.

Emeğin sömürsünün olduğu, insanlığa dair suçların işlendiği her yerde Nazım'ın şiirleri de olmuştur. Kimi zaman Hiroşima'da küçük bir kız çocuğu olmuştur, kimi zaman özgürlüğü arayan bir işçi. Nazım dizelerinde hürriyet, bu güzelim memlekette işçi tulumu ile gezecektir.

Nazım'ın 3 Haziran 1963'te biten yaşam yolculuğu geride kocaman bir külliyat bırakmıştır. Ve her şiiri biz işçi ve emekçilere gerçekleri anlatmaya, bizlerin bir araya gelme zorunluluğunu anlatmaya devam ediyor.

Nazım Hikmet, Ahmet Arif ve Orhan Kemal... Bu üç önemli yazar ve şair bizleri, yaşamımızı satırlara, dizelere taşıdılar. Sadece çektiğimiz çileler değil, gelecek umutlarımız da onların yazdıkları ile yeşerdi.

Sizleri unutmayacağız büyük ustalar... Satırlara ve dizelere döktüğünüz gelecek umudumuzu büyütme devam edeceğiz. Bu güzelim memlekete özgürlüğü işçi tulumu ile getireceğiz.

Yaşamaya dair

Dörtnala gelip

Uzak Asya'dan

Akdeniz'e

bir kısırak başı gibi uzanan
bu memleket, bizim.

Bilekler kan içinde,

dişler kenetli,

ayaklar çıplak

ve

ipek bir halıya benzeyen toprak,

bu cehennem,

bu cennet bizim.

Kapansın

el kapıları,

bir daha açılmasın,

yok edin

insanın insana kulluğunu,

bu dâvet bizim....

Yaşamak

bir ağaç gibi tek ve hür

ve bir orman gibi

kardeşçesine,

bu hasret bizim...

Nazım Hikmet